

Hei Anu

Halusin vastata kirjeeseesi vaikket mitään kysynykään minulta.

Kuolema on sinulle tuntematon asia ja kaikki tuntematon pelottaa. Myös aikuisia ei siis yksistään lapsia.

On hyvin luonnollista pelätä isän ja äidin kuolemaa, koska silloin joutuisit hyvin nuorella iällä kokemaan sellaista, mitä et tahtoisi vielä kokea.

Kuolemaan voi suhtautua hyvin monella tavalla. Kuolemaa voi pitää elämän edellytyksenä. Ajattele, jos kuolemaa ei olisi, me hukkuisimme ylikansoitukseen, eläimiä olisi liikaa, kasveja olisi liikaa, ihmisiä olisi liikaa, Kohta meitä olisi kaikkia liikaa. Sillä tavalla ajatellen kuolema on elämän edellytys.

Elämä ja kuolema ovat toistensa kavereita. Ilman toista ei olisi toista.

Kuolemassa joudumme kohtaamaan tunteita, joita me emme välttämättä haluaisi kohdata: surua, menetystä, murhetta, mutta tärkeää on kohdata omat tunteensa ja ymmärtää, että nekin kuuluvat elämään – kaikenlaiset tunteet.

Uskon kuten sinäkin, että kaksikymppisenä et enää pelkää kuolemaa tai omia kuvitelmia kuolemasta. Jos pelkää, ei uskalla elää.

Elämässä tärkeintä on, että uskaltaa elää. Se tarkoittaa, että uskaltaa nauttia siitä, mitä nyt on eikä kuluta aikaansa murehtimalla. Ajattele lintuja, jos ne koko ajan murehtisivat, miten minä nyt lennän, putoankohan minä nyt tai muuta sellaista. Silloin ne eivät uskaltaisi lentää. Nököttäisivät vaan oksallaan ja siihen kupsahtaisivat, eivätkä lainkaan lentäneet ja eläneet.

Monet vanhat ihmiset murehtivat sitä, etteivät ole uskaltaneet tehdä elämässään mitään sellaista, mitä olisivat halunneet. Siksi moni vanha ihminen tulee katkeraksi, koska kokevat, että elämä vilahti ohi. Hups vaan!

On hyvä asia, että jo nyt uskallat kysellä kuolemasta, mutta toivoisin sinun ymmärtävän, että pelkääminen on usein sitä, että pelkää enemmän omia mielikuviaan kuin sitä, mitä todella tapahtuu.

Olen nähnyt, kun ihminen kuolee ja se oli kaunis. Ei siinä sinällään ollut mitään pelottavaa. Pelottavampaa oli se, kuinka selviän oman puolisoni kuoltua, kun kaikki täytyy toimittaa yksin.

Siinä on suuresti auttanut se, että on hankkinut tavan suhtautua kuolemaan luonnollisena elämään kuuluvana ilmiönä, joka meitä kaikkia koskettaa joskus.

Tuo on hausta kohta kirjeessäsi: "en valehtele usein". En minäkään, kun tarpeen mukaan, mutta tässä kirjeessä ei ole ei ole valheita. On vain minun mielipiteitäni kuolemasta.

Sekin oli kiva, että sinulla on kavereita, hyvät vanhemmat ja iso veli. Ei ole syytä pelätä, mutta on kaikki syyt elää elämäänsä hauskasti.

t: Aulikki